

III S 10/12

POSTANOWIENIE

Dnia 4 stycznia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie

III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący SSA Jolanta Hawryszko (spr.)

Sędziowie SSA Anna Polak

SSA Romana Mrotek

po rozpoznaniu w dniu 4 stycznia 2013 r.

na posiedzeniu niejawnym

skargi M. T.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, prowadzonej przed Sądem Okręgowym w Szczecinie Wydział VII Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, sygn. akt VII U 329/10 z odwołania M. T. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. o rentę

postanawia:

1. oddalić skargę,
2. odrzucić wniosek skarżącej o ustanowienie pełnomocnika z urzędu celem wniesienia skargi do Sądu I instancji Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej na nieprzestrzeżenie prawa przez Sąd Okręgowy w Szczecinie.

UZASADNIENIE

Ubezpieczona M. T. 29.10.2012 r. wnioskuje o stwierdzenie przewlekłości postępowania z jej odwołania przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. w sprawie o rentę prowadzonej w Sądzie Okręgowym w Szczecinie Wydział VII Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, sygn. akt VII U 329/10, rozpoczętego w lutym 2010 roku i o zasądzenie odszkodowania w wysokości 20.000 zł. Uzasadniała, że sprawa nie może doczekać się finału z powodu wykonywania przez sąd czynności w sposób przewlekły, pozoracyjny i z dużymi odstępami czasu. Zdaniem skarżącej przepisy nie pozwalają na prowadzenie procesu z dużymi odstępami czasowymi między poszczególnymi czynnościami przez ten sam skład orzekający. Podniosła, że: - nie przyznano jej pełnomocnika z urzędu, - biegli bardzo długo sporządzają opinię, - akta sprawy są przekazywane i dlatego nadawanie są im różne numerki, co robione jest złośliwie i bezcelowo, i gdy się z czymś nie zgadza to akta wyruszają w podróż, - lekarze są zmuszani do pisania oświadczeń, co zajmuje czas.

Na podstawie akt sprawy VII U 329/10 Sąd Apelacyjny w Szczecinie ustalił następujący przebieg postępowania.

1. 4.03.2010 r. do Sądu Okręgowego w Szczecinie Wydział VII Pracy i Ubezpieczeń Społecznych złożono odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmawiającej prawa do renty.
2. Postanowieniem z 8 kwietnia 2010 r. sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów; termin badania przez biegłych wyznaczono na 17.05.2010 i w tej dacie dowód został przeprowadzony.

3. 21.06.2010 r. ubezpieczona złożyła **wniosek** o ustanowienie w sprawie profesjonalnego pełnomocnika i jednocześnie ustanowiła w sprawie pełnomocnikiem męża.
4. 12.07.2010 r. biegli złożyli do akt sprawy opinię.
5. Postanowieniem sądu z 16 lipca 2010 r. oddalono wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu, jednocześnie zarządzono doręczenie stronom odpisu opinii biegłych.
6. 3.08.2010 r. mąż ubezpieczonej złożył **pismo procesowe** - zastrzeżenia do opinii, jak również **zażalenie** do sądu apelacyjnego na postanowienie oddalające wniosek o przyznanie pełnomocnika oraz wniosek o zmianę Sądu rozpoznającego sprawę.
7. 3.08.2010 r. Przewodnicząca VII Wydziału zarządziła pozostawienie pisma z 3.08. dotyczącego zmiany sądu bez biegu oraz wysłała stronie pouczenie o treści k.p.c. w części dotyczącej wyłączenia sędziego lub biegłego.
8. 6.08.2010 r. akta przedstawiono Sądowi Apelacyjnemu w Szczecinie celem rozpoznania zażalenia z 3.08.2010 r..
9. Postanowieniem sądu z 18 sierpnia 2010 r. oddalono zażalenie.
10. 29.09.2010 r. akta sprawy wróciły do sądu okręgowego.
11. 4.10 i 6.12.2010 r. mąż ubezpieczonej złożył kolejne **pisma procesowe**.
12. Pismem z 9.12.2010 r. został pouczony przez Przewodniczącą VII Wydziału o groźbie zastosowania sankcji karnych z art. 49 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych, o ile nie powstrzyma się od zamieszczania w pismach procesowych obraźliwych sformułowań godzących w dobre imię sądu i biegłych sądowych.
13. 3.01.2011 r. mąż ubezpieczonej złożył kolejne **pismo procesowe**.
14. Zarządzeniem z 5.01.2011 r. termin rozprawy wyznaczono na 18.03.
15. 7.02.2011 r. biegli złożyli opinię uzupełniającą.
16. Na rozprawie 18.03 sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych z zakresu neurochirurgii, medycyny pracy i urologii.
17. 28.03.2011 r. mąż ubezpieczonej złożył **wniosek** o zmianę Sądu Pracy rozpoznającego sprawę.
18. 30.03.2011 r. Przewodnicząca VII Wydziału ponownie zarządziła pozostawienie pisma z 28.03. dotyczącego zmiany sądu i przeniesienia sprawy do innego miasta, bez biegu oraz pouczenie strony o treści k.p.c. w części dotyczącej wyłączenia sędziego.
19. 18.04.2011 r. mąż ubezpieczonej złożył **wniosek** o wyłączenie Sądu Pracy Sądu Okręgowego w Szczecinie z rozpoznawania sprawy, jak również o wyłączenie lekarzy, którzy do tej pory orzekali w sprawie i powołanie biegłych z jakiegoś w kraju zakładu medycyny sądowej.
20. Pismem z 19.04.2011 r. zobowiązano męża ubezpieczonej o wyjaśnienie i sprecyzowanie wniosku z 18.04.
21. 2.05.2011 r. mąż ubezpieczonej ponowił **wniosek** o wyłączenie Sądu Pracy Sądu Okręgowego w Szczecinie z rozpoznawania sprawy i poinformował, że jego stanowisko jest niezmiennie.
22. 18.04.2011 r. dotychczasowi biegli złożyli ponownie opinię uzupełniającą.
23. 31.05.2011 r. Sąd zarządził wyznaczenie terminu badania przez nowo powołanych biegłych; termin badania wyznaczono na 28 lipca 2011 r.

24. 20.06 mąż powódki zażądał wyjaśnienia, czemu ma służyć badanie przez tych samych biegłych i złożył **wniosek** o skierowanie na badanie w jakimkolwiek zakładzie w Polsce.
25. Pismem z 22.06. sąd odpowiedział, że badanie będzie wykonane przez biegłych w innym składzie.
26. 1.07. mąż powódki złożył **pismo procesowe** wraz z oświadczeniem, że nie zgadza się z decyzją Sądu.
27. 28.lipca 2011 r. biegli zbadali ubezpieczoną i złożyli do akt sprawy opinię.
28. Zarządzeniem Sądu z 23.08.11 r. sprawę skierowano do biegłej z zakresu psychiatrii celem uzupełnienia opinii.
29. 27.08. opinia została uzupełniona.
30. 26.09 2011 r. mąż ubezpieczonej złożył **pismo procesowe** z 22.09.2011 r.
31. Postanowieniem z 30 września 2011 r. Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego psychologa.
32. Postanowieniem z 19 października 2011 r. Sąd wymierzył mężowi ubezpieczonej będącemu pełnomocnikiem karę porządkową grzywny 5.000 zł za ułóżenie w piśmie procesowym z 22.09. sędziemu Sądowi Okręgowemu w Szczecinie oraz biegłej sądowej z zakresu psychiatrii oraz za naruszenie powagi sądu.
33. 4.10.2011 r. akta sprawy wysłano biegłemu sądowemu psychologowi.
34. 17.11. biegły sądowy psycholog zwrócił akta sprawy bez opinii ponieważ ubezpieczona nie stawiała się na badanie.
35. 11.11.2011 r. mąż ubezpieczonej złożył **zażalenie** na postanowienie Sądu z 19.10.
36. 8.12.2011 r. ubezpieczona złożyła **pismo procesowe**, w którym cofnęła pełnomocnictwo dla męża.
37. 8.12.2011 r. mąż ubezpieczonej, uznając siebie za stronę procesu skrzywdzoną przez wymiar sprawiedliwości złożył **wniosek** o przyznanie mu adwokata do obrony i zwolnienie od kosztów procesu.
38. Pismem z 16.12 poinformowano ubezpieczoną, że zostanie ponownie wezwana na badanie przez biegłego psychologa.
39. Postanowieniem z 9 stycznia 2012 r. sąd oddalił wniosek męża ubezpieczonej o przyznanie pełnomocnika z urzędu oraz o zwolnienie od kosztów sądowych.
40. 19.01.2012 r. biegły sądowy złożył do akt opinię z informacją, że ubezpieczona stawiała się w wyznaczonej dacie, ale odmówiła poddania się badaniu.
41. 7.02.2012 r. mąż ubezpieczonej złożył **zażalenie** na postanowienie z 9 stycznia 2012 r.
42. 15.02.2012 r. akta sprawy zostały złożone do sądu apelacyjnego.
43. Postanowieniem z 18.05.2012 r. zażalenie na postanowienie z 9 stycznia 2012 r. zostało oddalone.
44. 20.06.2012 r. akta sprawy zostały zwrócone sądowi okręgowemu.
45. Pismem z 22.06.2012 r. wezwano męża ubezpieczonej do opłaty od zażalenia z 11.11.2011 r.
46. 17.07.2012 r. została zaksięgowana opłata od zażalenia.
47. 26.07 akta ponownie przekazano sądowi apelacyjnemu w związku z wnioskiem o wyłączenie sędziego.
48. 20.09 akta zwrócono sądowi okręgowemu.

49. 5.10.2012 r. akta przekazano sądowi apelacyjnemu z zażaleniem męża ubezpieczonej na postanowienie z 19.10.2011 r.

50. Sąd apelacyjny rozpoznał zażalenie postanowieniem z 28 listopada 2012 r.

51. Akta sprawy w związku ze skargą na przewlekłość postępowania obecnie znajdują się w sądzie apelacyjnym.

Na podstawie akt sprawy VII Uo 13/12 Sąd Apelacyjny w Szczecinie również ustalił:

1. 16.01.2012 r. ubezpieczona złożyła **wniosek** o wyłączenie sędziego Anny Łącznej oraz o wyłączenie wszystkich prywatnych biegłych orzekających w sprawie.

2. 19.01 wniosek został zarejestrowany do odrębnego rozpoznania.

3. Postanowieniem z 6.02.2012 r. wniosek oddalono.

4. 29.02 ubezpieczona złożyła **zażalenie**; w marcu akta przedstawiono sędziom orzekającym celem rozważenia przesłanek art. 395§2 k.p.c.

5. 13.04 akta VII Uo 13/12 złożono w sądzie apelacyjnym celem rozpoznania zażalenia.

6. Postanowieniem z 30 lipca 2012 r. sąd oddalił zażalenie.

7. 4.09.2012 r. ubezpieczona złożyła **pismo procesowe** do sądu apelacyjnego z żądaniem wyjaśnienia.

8. Pismem z 14.09 Przewodniczący III Wydziału odpowiedział ubezpieczonej.

9. 27.11. 2012 r. akta VII Uo 13/12 zwrócono do sądu okręgowego.

Na podstawie akt sprawy VII Uo 68/12 Sąd Apelacyjny w Szczecinie również ustalił:

1. 16.01.2012 r. ubezpieczona złożyła **wniosek** o wyłączenie sędziego Anny Łącznej oraz o wyłączenie wszystkich prywatnych biegłych orzekających w sprawie.

2. 15.03 wniosek został zarejestrowany do odrębnego rozpoznania; sędzia sprawozdawca zarządził dołączenie akt głównych, które od lutego znajdowały się w sądzie apelacyjnym.

3. 18.05 ustalono, że w sprawie opinię wydawało dziewięciu biegłych sądowych.

4. Zarządzeniem z 15.06 zwrócono się do biegłych o złożenie oświadczeń w trybie art.281 w zw. z art. 48 i 49 k.p.c.; biegli składali oświadczenia w okresie do września.

5. Postanowieniem z 13 września 2012 r. oddalono wniosek o wyłączenie biegłych.

Sąd Apelacyjny rozważył skargę i uznał, że nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 2 ustawy z dnia z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz.U.2004.179.1843), ust. 1 strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie w tej sprawie trwa dłużej, niż to konieczne dla wyjaśnienia tych okoliczności faktycznych i prawnych, które są istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, (...); ust 2 dla stwierdzenia, czy w sprawie doszło do przewlekłości postępowania, należy w szczególności ocenić terminowość i prawidłowość czynności podjętych przez sąd, w celu wydania w sprawie rozstrzygnięcia co do istoty (...) uwzględniając charakter sprawy, stopień faktycznej i prawnej jej zawłości, znaczenie dla strony, która wniosła skargę, rozstrzygniętych w niej zagadnień oraz zachowanie

się stron, a w szczególności strony, która zarzuciła przewlekłość postępowania. Pojęcie przewlekłości zatem, w każdym przypadku musi być odnoszone do realiów konkretnego postępowania sądowego, na które to realia składa się między innymi charakter podejmowanych przez sąd czynności, przekładających się na interesy konkretnych podmiotów. Ocena, czy następuje przewlekłość postępowania musi być dokonywana w świetle szczególnych okoliczności sprawy i z uwzględnieniem takich kryteriów jak: stopień złożoności sprawy, zachowanie skarżącego i odpowiednich władz oraz znaczenie materii objętej skargą (patrz: Kubiszyn v. Polska, wyrok ETPC 37437/97 z 30.01.2003; Jagiełło v. Polska, decyzja ETPC 61437/00 z 30 kwietnia 2002 r.; Jedamski v. Polska, wyrok ETPC 29691/96 z 26 lipca 2001 r.; Malicka-Wąsowska v. Polska, decyzja ETPC 41413/98 z 5.04.2001 r.; Sobczyk v. Polska, wyrok ETPC 25693/94 z 20..2000 r.).

W ocenie sądu apelacyjnego, w rozpoznawanym przypadku nie doszło do przewlekłości postępowania w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. Ze wskazanych wyżej ustaleń wynika, że w sprawie nieustająco i bez zbędnej zwłoki sądy obydwu instancji podejmują czynności adekwatne do wniosków ubezpieczonej i jej pełnomocnika. Sprawa, w istocie nie należy do skomplikowanych; jej rozstrzygnięcie, w przeważającej mierze zależy od wiedzy specjalistycznej z zakresu medycyny, którą dysponują jedynie zaprzysiężeni biegli sądowi lekarze specjaliści, i można by było się spodziewać, że bezpośrednio po wydaniu przez biegłych miarodajnej opinii, sprawa zostanie zakończona. Tak jednak się nie stało ponieważ biegli – łącznie dziewięciu specjalistów - wydawali w sprawie opinie, z którymi ubezpieczona się nie zgadzała. Jak wynika z ustaleń, opinie były sporządzane systematycznie i bez zbędnej zwłoki; mianowicie 8.04.2010 sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów, termin badania przez biegłych wyznaczono na 17.05.2010 i w tej dacie dowód został przeprowadzony, 12.07.2010 biegli złożyli do akt sprawy opinię, wobec zastrzeżeń ubezpieczonej 7.02.2011 złożyli opinię uzupełniającą, wobec kolejnych zastrzeżeń, na rozprawie 18.03.2011 sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych z zakresu neurochirurgii, medycyny pracy i urologii, 18.04.2011 dotychczasowi biegli złożyli ponownie opinię uzupełniającą, 28.07.2011 biegli w innym zespole zbadali ubezpieczoną i złożyli do akt sprawy opinię, 23.08.11 sąd skierował sprawę do biegłej z zakresu psychiatrii celem uzupełnienia opinii, 27.08.2011 opinia została uzupełniona, 30.09.2011 sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego psychologa, 17.11 biegły sądowy psycholog zwrócił akta sprawy bez opinii ponieważ ubezpieczona nie stawiała się na badanie, zaś 19.01.2012 ten sam biegły sądowy złożył do akt opinię z informacją, że ubezpieczona stawiała się w wyznaczonej dacie, ale odmówiła poddania się badaniu. Sąd apelacyjny rozważył, że jakkolwiek postępowanie dowodowe z udziałem biegłych toczy się od kwietnia 2010 r. i nie jest zakończone, to wyłączną przyczyną tej długotrwałości nie są opieszale czynności sądu, czy biegłych, lecz zaniechanie skarżącej poddania się badaniu, jak również aktywność procesowa ubezpieczonej i jej męża, którego ustanowiła pełnomocnikiem. Z ustaleń sprawy o przewlekłość wynika bowiem, że w okresie merytorycznego postępowania dowodowego mąż ubezpieczonej i ubezpieczona złożyli dziewięć pism procesowych (kolejno w dniach 3.08.2010, 4.10, 16.12, 3.01.2011, 20.06, 1.07, 26.09, 8.12, 4.09.2012), sześć wniosków (kolejno w dniach 21.06.2010, 28.03.2011, 18.04, 2.05, 8.12, 16.01.2012 tu jednocześnie dwa wnioski), cztery zażalenia (kolejno w dniach 3.08.2011, 11.11, 7.02.12, 29.02); ostatnie z tych czynności spowodowały czterokrotne przekazanie sprawy celem rozpoznania sądowi apelacyjnemu. Ubezpieczona i jej mąż wyjątkowo aktywnie realizują swoje prawo do sądu i bynajmniej nie można w tej sprawie mówić o jakiegokolwiek dyskryminacji ubezpieczonej względem organu rentowego zważywszy, że wszystkie pisma i wnioski znajdują odniesienie w czynnościach sądu, który bądź poszerza zakres postępowania dowodowego, bądź rozpoznaje kolejne wnioski, bądź nadaje bieg zażaleniom. Wydaje się, że w takiej sytuacji ubezpieczona powinna być usatysfakcjonowana postawą sądu, który przecież prowadzi postępowanie bardzo aktywnie i skrupulatnie. Jednocześnie ubezpieczona musi mieć świadomość, że realizując prawo do sądu w nadzwyczaj szerokim zakresie i uruchamiając kolejne postępowania, nie związane merytorycznie ze sprawą, opóźnia jej rozstrzygnięcie oraz wydanie wyroku. Niemniej w każdym przypadku, to do strony należy wybór, albo skupia się na sprawie merytorycznie, albo kwestionuje wszystkie niekorzystne dla niej zdarzenia procesowe i tym samym uruchamia kolejne postępowania, odsuwając rozstrzygnięcie. Tak też dzieje się w rozpoznawanej sprawie, gdy to ubezpieczona kwestionuje wszystkie czynności procesowe niezgodne z jej oczekiwaniami. Ubezpieczona nie może spodziewać się, że sąd będzie pozostawiał bez rozpoznania te wszystkie jej wnioski i pisma, i zajmie się tylko merytorycznym rozpoznaniem sprawy; wydaje się, że taka postawa sądu spotkała by się z równie gwałtowną reakcją ubezpieczonej, jak i fakt długotrwałości postępowania.

W ocenie sądu apelacyjnego, w takiej sytuacji procesowej jaka zaistniała w sprawie kuriozalny jest zarzut skargi: a ja gdy śmiej się z czymś nie zgodzić, to akta już zupełnie wyruszają w podróż. Jest zakładana jakaś nowa teczka, z nowym numerem, zupełnie niepotrzebnym... Otóż należy wyjaśnić, że to nie sąd złośliwie powoduje, że akta wyruszają w podróż, lecz jest to wyłącznie skutek czynności procesowych ubezpieczonej i jej męża. Każda czynność strony musi spotkać się z reakcją sądu w postaci podjęcia stosownych czynności procesowych w trybie przepisów kodeksu postępowania cywilnego, rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 23 lutego 2007 r. Regulamin urzędowania sądów powszechnych (Dz. U. z dnia 2 marca 2007 r.) i zarządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 grudnia 2003 r. w sprawie organizacji i zakresu działania sekretariatów sądowych oraz innych działów administracji sądowej (Dz. Urz. Min. Sprawiedl. Nr 5, poz. 22). To przepisy zarządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 grudnia 2003 r. regulują kwestie techniczne, jakimi są zakładanie nowych teczek, czy nadawanie sygnatur. Wbrew zarzutom ubezpieczonej, żadna z kwestionowanych czynności sądu nie była zbędna, pozoracyjna, samowolna, ani tym bardziej podjęta w celu dokuczenia stronie. Również absurdalny jest zarzut ubezpieczonej: Akta sobie wędrują, a ja nie mogę doczekać się rzetelnych badań. Zamiast tego lekarze są zmuszani do pisania oświadczeń, co zajmuje czas zważywszy, że to ubezpieczona złożyła wniosek o wyłączenie wszystkich biegłych, którzy wydawali opinię w jej sprawie. Ubezpieczona powinna więc mieć świadomość – zwłaszcza jeżeli wziąć pod uwagę dwukrotne pouczenie strony w tym zakresie - że tego rodzaju wniosek będzie przedmiotem rozpoznania, zaś przepisy procedury cywilnej przewidują obowiązek złożenia wyjaśnień przez osoby, których wniosek dotyczy (art. 52 § 2 w zw. z art. 281 k.p.c.). Sąd apelacyjny zauważa, że jeżeli ubezpieczoną irytują wszystkie tego rodzaju czynności, powinna w przyszłości - zanim cokolwiek napisze do sądu - zastanowić się, czy zależy jej na szybkim zakończeniu postępowania (i tu powinna mieć na uwadze, że nie ma żadnej gwarancji, że sąd będzie podejmował decyzje tylko zgodne z jej oczekiwaniami), czy też prowadzić sprawę w niezmiennym stylu, jednak ze świadomością, że nie ma przewlekłości postępowania w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. i odsuwając jej definitywne rozstrzygnięcie.

Wobec przedstawionej oceny sąd apelacyjny na podstawie art. 12 ust.1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz.U.2004.179.1843) oddalił skargę jako oczywiście niezasadną.

Sąd apelacyjny nie uwzględnił wniosku skarżącej, która w związku ze złożoną skargą na przewlekłość postępowania Sądu Okręgowego w Szczecinie w sprawie VIIIU 329/10 domagała się ustanowienia pełnomocnika z urzędu celem wniesienia skargi do Sądu I instancji Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej na nieprzestrzeganie prawa przez Sąd Okręgowy w Szczecinie. Ubezpieczona nie wskazała na podstawie jakiego przepisu prawa zamierza złożyć tego rodzaju skargę. Natomiast sąd apelacyjny rozważył, że przedmiotowa skarga nie jest dopuszczalna. Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz. U. z 30 kwietnia 2004 r. Nr.90 poz.864) w art. 263 stanowi:

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej kontroluje legalność aktów ustawodawczych, aktów Rady, Komisji i Europejskiego Banku Centralnego, innych niż zalecenia i opinie, oraz aktów Parlamentu Europejskiego i Rady Europejskiej zmierzających do wywarcia skutków prawnych wobec podmiotów trzecich. Kontroluje również legalność aktów organów lub jednostek organizacyjnych Unii, które zmierzają do wywarcia skutków prawnych wobec osób trzecich.

W tym celu Trybunał jest właściwy do orzekania w zakresie skarg wniesionych przez Państwo Członkowskie, Parlament Europejski, Radę lub Komisję, podnoszących zarzut braku kompetencji, naruszenia istotnych wymogów proceduralnych, naruszenia Traktatów lub jakiegokolwiek reguły prawnej związanej z jego stosowaniem lub nadużycia władzy.

Trybunał jest właściwy, na tych samych warunkach, do orzekania w zakresie skarg wniesionych przez Trybunał Obrachunkowy, Europejski Bank Centralny i Komitet Regionów, zmierzających do zapewnienia ochrony ich prerogatyw.

Każda osoba fizyczna lub prawna może wnieść, na warunkach przewidzianych w akapitach pierwszym i drugim, skargę na akty, których jest adresatem lub które dotyczą jej bezpośrednio i indywidualnie oraz na akty regulacyjne, które dotyczą jej bezpośrednio i nie wymagają środków wykonawczych.

Akty tworzące organy i jednostki organizacyjne Unii mogą przewidywać wymogi i warunki szczególne dotyczące skarg wniesionych przez osoby fizyczne lub prawne na akty tych organów lub jednostek organizacyjnych zmierzające do wywarcia skutków prawnych wobec tych osób.

Skargi przewidziane w niniejszym artykule wnosi się w terminie dwóch miesięcy, stosownie do przypadku, od daty publikacji aktu lub jego notyfikowania skarżącemu lub, w razie ich braku, od daty powzięcia przez niego wiadomości o tym akcie.

Jak wynika z treści przepisu, kompetencja Trybunału ogranicza się do badania legalności aktów szeroko rozumianego prawa unijnego w zakresie, w jakim zmierzają do wywarcia skutków prawnych wobec osób trzecich, nie obejmuje natomiast rozpoznawania skarg osób fizycznych na naruszenie prawa procesowego przez sądy państw członkowskich. Niezależnie od powyższego, w ocenie sądu apelacyjnego nie ma żadnych podstaw prawnych, by na koszt Skarbu Państwa ubezpieczona poszukiwała ochrony prawnej na forum międzynarodowym skoro z wyłącznej winy ubezpieczonej sprawa nie może doczekać się finału przez Sądem Okręgowym w Szczecinie.

W konsekwencji sąd apelacyjny odrzucił wniosek skarżącej o ustanowienie pełnomocnika z urzędu celem wniesienia skargi do Sądu I instancji Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, jako niedopuszczalny - ponieważ nie ma umocowania w przepisach prawa, jak też bezprzedmiotowy z uwagi na przedmiot sprawy.